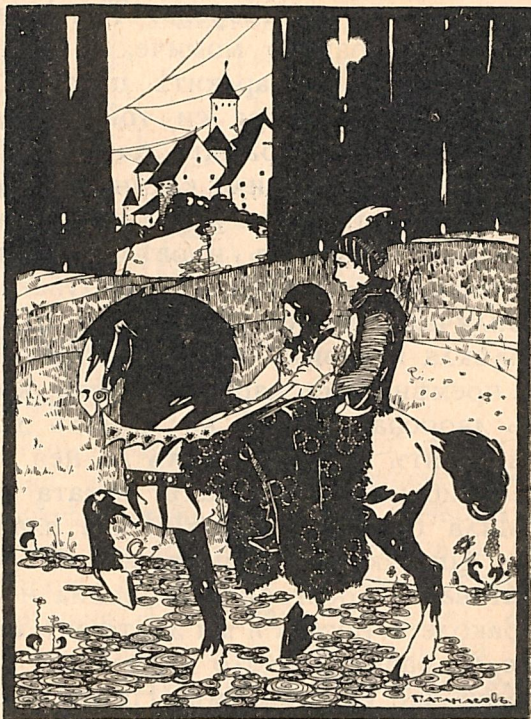

гората. Той съгледаль извора подъ дървото, дето седѣло момичето, и рекълъ да напои коня си. Но коньтъ прѣхтѣлъ и не искалъ да пие. Царскиятъ синъ погледналь въ водата и видѣлъ образа на момичето. То било толкова хубаво, че той тозчасъ го обикналь и рекълъ:

— Слѣзь, моме и ела съ мене въ царския палатъ.

Момичето не слѣзло. Не искало да остави братчето си въ гората. Царскиятъ синъ заповѣдалъ да отсѣкатъ дървото. Царскитѣ хора сѣкли, сѣкли — не можли да отсѣкатъ до вечерята дървото. Легнали да спятъ. Презъ нощъта рогачьтъ дошълъ подъ дървото, близалъ една по една трескитѣ и ги лепилъ о стеблото. На сутриньта дървото си било пакъ цѣло цѣленичко. Смаяли се дърваритѣ. Почнали пакъ да сѣкатъ. Сѣкли, сѣкли — не могли да го отсѣкатъ до вечерята. Презъ

нощъта рогачьтъ пакъ залѣпилъ трескитѣ. На другата нощъ направилъ сжщото. Дърваритѣ не могли да отсѣкатъ дървото. Тогава царскиятъ синъ повикаль една много хитра бабичка. Тя се наела да накара момичето да слѣзе. Престорила се на слѣпа и отишла подъ дървото, а царскиятъ синъ и хората му се скрили навжтре въ гората. Бабичката почнала ужъ да сѣе брашно, за да мѣси хлѣбъ. Тя хванала ситото наопаки и взела да сѣе брашно надъ водата. Видѣло я момичето и попитало: „Защо държишъ ситото наопаки, бабо, и защо сѣешъ брашното надъ водата?“ А бабата отговорила: „Не виждамъ, не виждамъ, дъще. Де си ти? Ела ми помогни!“ Момичето слѣзло. Бабата го